

at det just absolut skal ske; den høitærede Krigsminister kan anse det for gaarligt, at det kommer, og derom kunne jo Meningerne være forstjellige. Men Søbefæstningen er noget Helt for sig selv og kræver ikke just det Andet. Naar man gaar ind paa Kjøbenhavns Befæstning, opgiver man ikke Sjælland og Fyn, og at det skulde blive saaledes, som det er fremstillet af det ærede Medlem for Leire, at det, man skulde have i Sjælland, ikke var Andet end en lille Reduit, hvori man kunde samle Mandflabet for at føre det herover, og at det Samme skulde være Tilfældet i Fyn, er ikke udtalt deri. Derfor kunde jeg ønske, ikke blot for mit eget, men ogsaa for Landets Vedkommende — og der høres meget stærkt efter i Landet i disse Dage, hvad den høitærede Krigsminister siger —, ikke at faae høint om, hvorledes disse militære Dokumenter, som staa i Rigsdagstidenden for 1875 — 76, skulde fortolkes — thi derom spørges der her ikke saa meget —, men at faae noget at vide om det, der i Diebliffet ligger for, og om der, naar man gaar ind paa Kjøbenhavns Søbefæstning, deraf absolut følger Kjøbenhavns Landbefæstning, det vil sige en stedsevarende, permanent Landbefæstning, som de falde det, eller om det er Noget for sig, samt om det er et aabent Spørgsmaal, hvad man vil gjøre for Sjælland og Fyn, eller om man vil opgive alt Forsvar derovre eller ikke. Det kunde jeg ikke alene for min egen, men ogsaa for Landets Skyld ønske, at den høitærede Krigsminister skulde finde det beleiligt, at udtale sig om.

Formanden (Krabbe): Jeg tror endnu at burde gjøre den Bemærkning, at det, som det er berettiget her at indbringe af Befæstningsspørgsmaalet, egentlig kun er det at angive sit Standpunkt i dette Spørgsmaal, for desfra at belyse sin Mening med Hensyn til Søværnets Ordning; men at gjenoptage og med Argumenter at belyse selve Befæstningsagen, vil være mindre rigtigt.

Solstein-Vedreborg: Jeg vil kun sige til det ærede Medlem, som nu satte sig, at, hvis han tror, at her foreligger et Lovforslag om Kjøbenhavns Søbefæstning, saa er det en Misforstaaelse. Han har argumenteret, forekommer det mig, temmelig langt for at vise, at man vil kunne befæste Kjøbenhavn mod Søfiden, uden at befæste den fra Landfiden. Der foreligger imidlertid ikke her et Forslag om Kjøbenhavns Søbefæstning, men der forelaa igaar et Forslag om Kjøbenhavns Landbefæstning. Jeg vil anbefale det ærede Medlem en anden Gang at læse Lovforslaget først, saa vil han meget hurtigere komme til et Resultat. — Til det ærede Medlem for Kolbing (Berg) vil jeg sige, at jeg synes, at det ærede Medlem blev mindre venlig imod mig, end han pleier. Han sagde, at jeg vilde forstyrre det gode Forhold mellem ham og Ministeren. Det

vil jeg slet ikke. Jeg har slet ingen Planer i saa Henseende. Tværtimod. Jeg ser med Glæde til denne Omfavnelse — bare der ikke kommer Noget ud deraf! Det gode Forhold har jeg Snet imod, skulde der komme Noget ud deraf, som ogsaa det ærede Medlem er — jeg vil ikke sige — bange for, men som han selv gaar og venter med en vis Spænding, nemlig Kjøbenhavns Landbefæstning, vil jeg tilstaa, at jeg vilde regne mig det til stor Fortjeneste, hvis jeg kunde forstyrre det Forhold, der fører Kjøbenhavns Landbefæstning med sig. Naar det ærede Medlem taler om, at jeg skifter Standpunkt og Sigt, saa siger jeg: Skulle vi ikke være enige om, at vi hellere ikke tale til hverandre om det? Naar vi to skulde begynde at regne det op, saa vilde vi begge kunne levere hinanden en temmelig lang Regning. Jeg foreslaar, at vi nu kvittere Alt! (En Stemme: For bestandig?) Nei, ikke for hele Fremtiden; thi jeg veed ikke, hvor mange Gange det ærede Medlem endnu vil gjøre sine Svævinger. Dernæst vil jeg sige det ærede Medlem det Samme, som han siger til mig: Jeg vil skjanke ham alle disse Ubehageligheder og ikke tage mig dem nær, thi jeg finder det naturligt, at han, efterat jeg har paavist den absolutte Modætning imellem hans Standpunkt i disse Dage og Standpunktet i den Betænkning, han har været med at skrive, gjør sig Umage for at faae sig lappet og limet saa godt sammen, som han kan, med Stumper af Betænkningen. Deri vil jeg ikke forstyrre ham; men jeg anmoder ærede Medlemmer og ogsaa det ærede Medlem om at læse denne Betænkning igjennem. Det ærede Medlem var saa agiteret, at han sagde, at jeg havde kun refereret, men han havde dokumenteret. Nei, jeg har dokumenteret, nævnt Sidetallet og læst Stederne op og opfordrer nu ærede Medlemmer til selv at læse Betænkningen igjennem, tage baade de Steder, det ærede Medlem har citeret, og dem, jeg har citeret, og lægge dem sammen, saa skulle De se, om jeg ikke har Ret i, hvad jeg har hørdet, at hvad vi bestandig have været imod, er Opgivelsen af Sjælland og Kjøbenhavns Landbefæstning, at det, vi bestandig have forlangt, er Hoveddelen af Sjælland som en ustrævtelig Del af Danmark. Og her, siger jeg til det ærede Medlem, er Spørgsmaalet: Hvad forstaaes ved Hoveddelen af Sjælland? Det er ikke at lægge et Fort eller en Fæltbefæstning derover, som Hæren vil se at slippe bort fra ved første Leilighed. Jeg forstaaer ved Hoveddelen af Sjælland det Samme, som vi forstode derved, da vi i 1876 opstillede dette Punkt som det andet principielle Hovedpunkt, det Samme, som Ordføreren da sagde, og som jeg har citeret og nu beder Enhver at læse igjennem, og som det ærede Medlem ogsaa kan have godt af at læse efter. Naar det ærede Medlem siger, at han altid har forstaaet Tanken om Sjællands Hoveddel som: Bort fra Kjøbenhavn, kan det gjerne være, men derom er Taleren ikke. Der er Tale